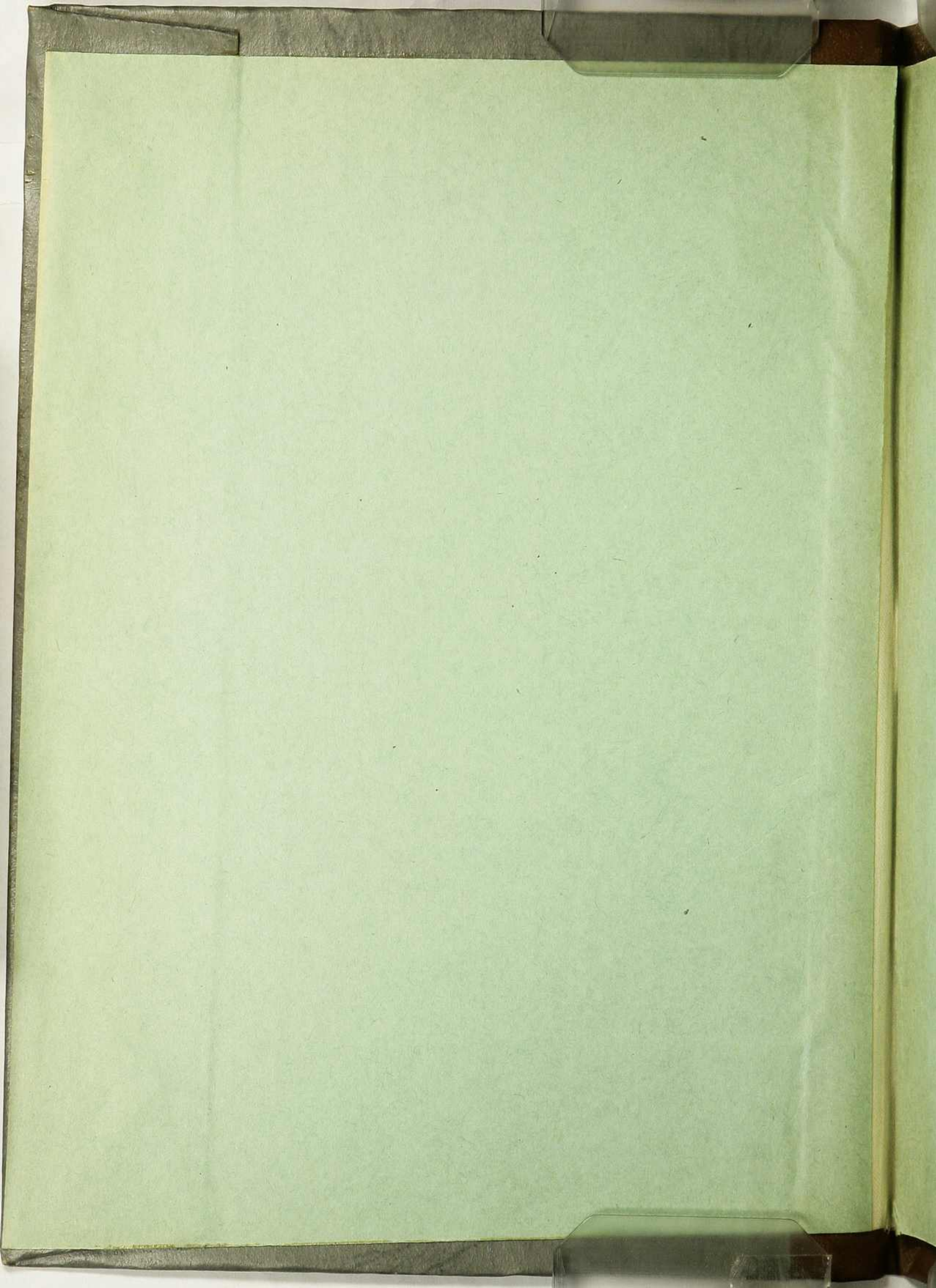
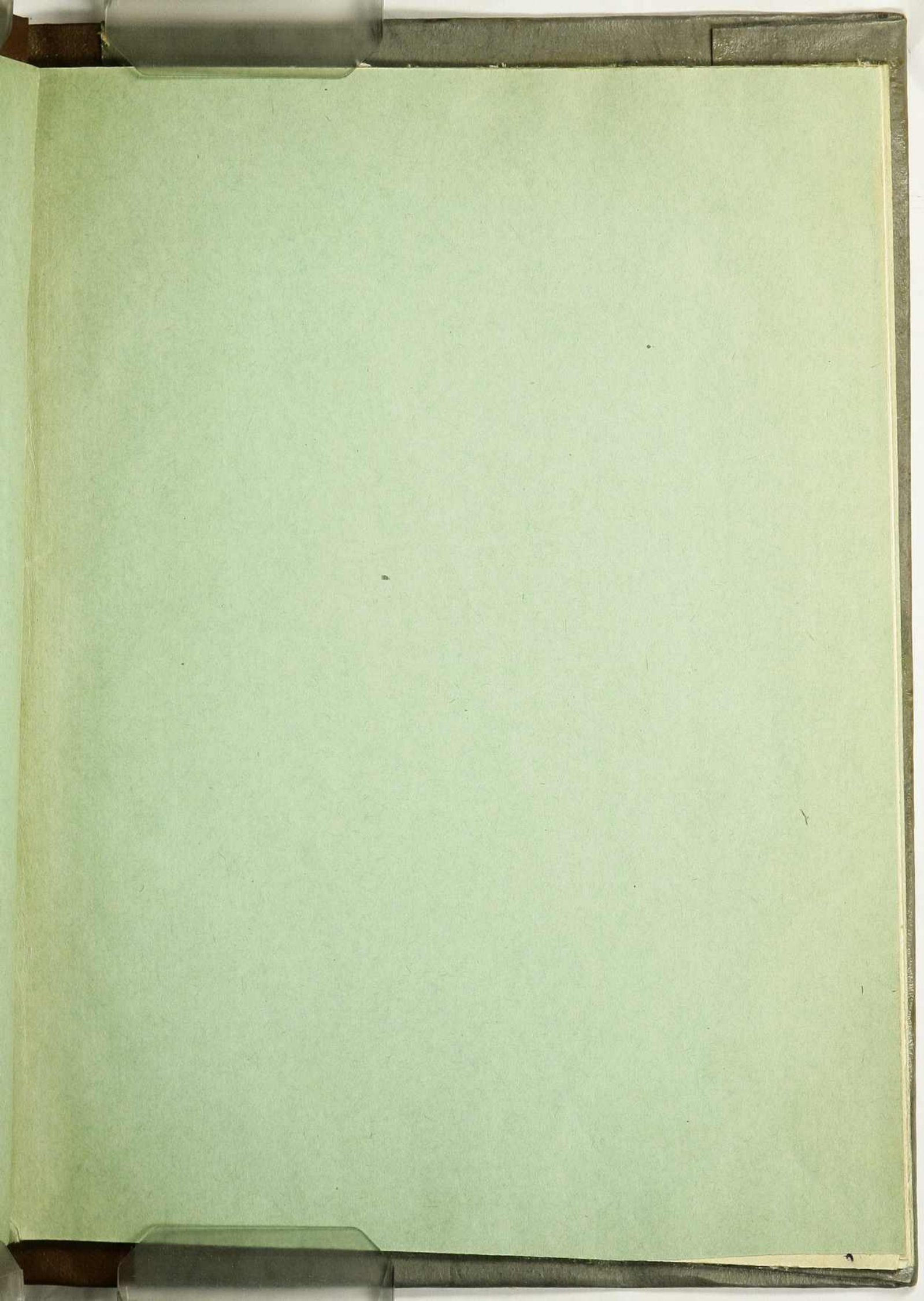

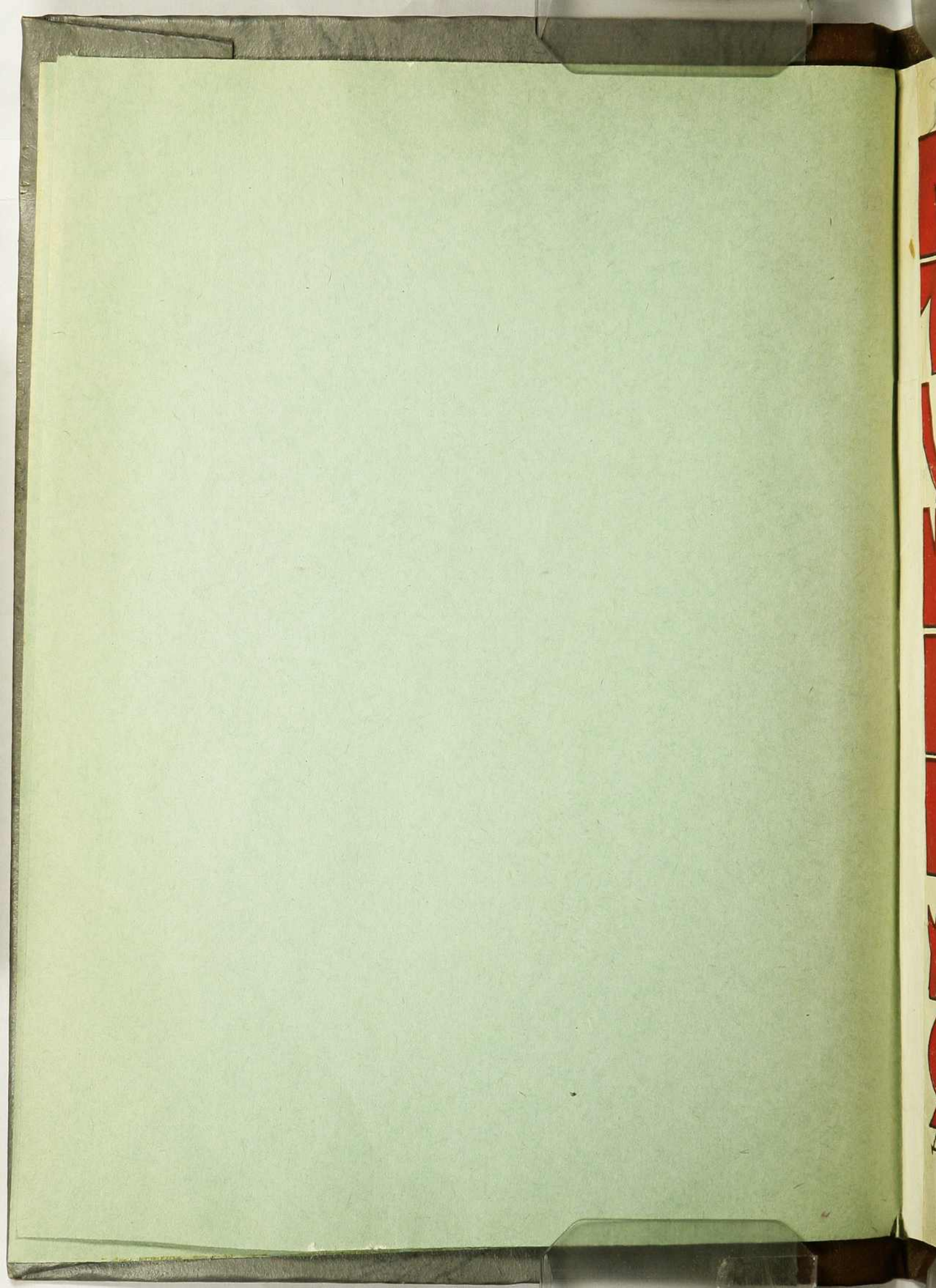
Ба 32277 Д

ПТУШЫНАЯ СТАЛОЎКА

Мн. 1928

Ба 32 277

ПЕРАКЛ. А. САВЁНАК

П
Т
У
Ш
Ь
Н
А
Я

МАЛЮНКІ
А. ТЫЧЫНЫ

С
Т
А
Л
О
У
К
А

БЕЛАРУСКАЕ
ДЗЯРЖАЎНАЕ ВYДАВЕЦТВА

1928г.

Надрукавана ў 2-й друкарні-
літографіі Беларускага
Дзяржаўнага Выд-ва.
Галоўдзібел 25861.
У ліку 3000 экз.
Заказ № 38г.

25. п 4. 2009

Ба 32 2 77

Бел. адузел
1994 г.

Ба 32277

Толькі засьвяціла яркае сонейка, як дзеці паўставалі з ложкаў, адзеліся ды хутчэй да вакна.

Глядзяць, аж усё-усё: і стрэхі, і зямля, і дрэвы пакрыліся за ноч пухкім белым сьнегам.

Павесялелі дзеці, жыва пачалі апранацца і абляпілі, нібы мухі, вакно.

А на дварэ сабраліся розныя птушачкі дый гаруюць.

„Ціў-ціў-ціў! я чуць жыў!“ —чырыкае верабейчык, пераскокваючы з месца на месца і шукаючы корму.

А дарэмна шукае. Усё засыпаў белы сьнег.
Нават насеньня з дрэў не дастаць.

„Фют - фют - фю“, адклікаюцца сьнігіры:
„можна-б пупышкаў паесьці, ды на галінку нель-
га сесьці!“

Гаравалі тут, скачучы, і іншыя дробныя пту-
шачкі—усім было голадна.

Усе яны кучкай сядзелі, нахох-
ліўшыся і прыплюшчыўшы вочкі,
усе бедавалі, што ня было чаго
есьці.

Адзін сьмялейшы
верабейчык не сядзеў,
а ўвесь час лётаў туды-
сюды, шукаючы пажыт-
ку, і бачыў праз вакно,
як сьнедалі дзеці. Пад-
ляцеў, стукнуў дзюбкай
у вакно дзіцячага пакою,
але спудзіўся ды зноў
адскочыў.

Пачакаўшы трошкі, зноў асьмеліўся, ды яшчэ раз у ваконца—дзюб! Алеська, сінявокая дзяўчынка, аж рукамі пляснула ад радасьці.

— Юрка, Люця, сюды! Гляньце, якая прыгожая птушачка да нас прыляцела!

— Цішэй, цішэй,—перасьцерагае Юрка:—а то ўцячэ.

— Давайце зловім!—запрапанаваў Люця.

— Ня зловім, яны хутка лётаюць!

Пакуль Юрка з Люцікам спрачаліся, Алеська ўважна прыглядалася да птушачак.

Старэйшым стала крыху сорамна, але, каб не паказаць гэтага, Люця важна сказаў:—Накормім...

— Добра сказаць накормім, але чым? Ёх тут многа!

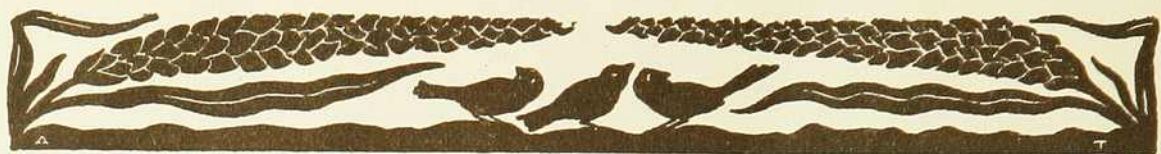
Усе трое прыціхлі (а сапраўды дрэнна быць галодным) і пачалі думаць, як ім накарміць галодных птушачак.

— Ага, ужо ведаю!—крыкнуў Юрка:—папросім у таты пшаніцы і дамо ім есьці.

Весела пабеглі дзеці да таты.

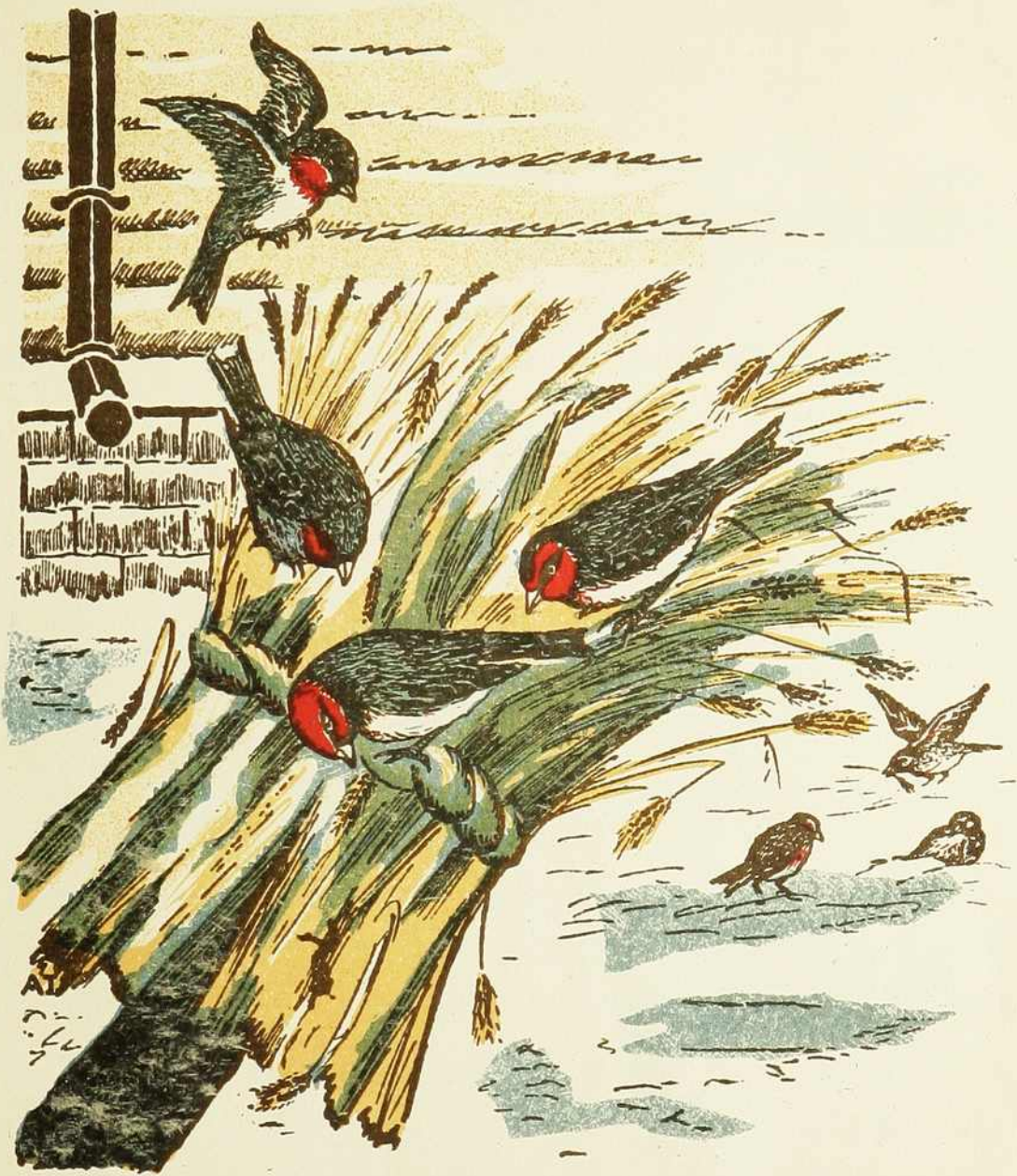
яшчэ
дзяў-
пры-
ка:—а
оця.
еська
е, каб
аў:—
х тут
быць
оміць
—па-

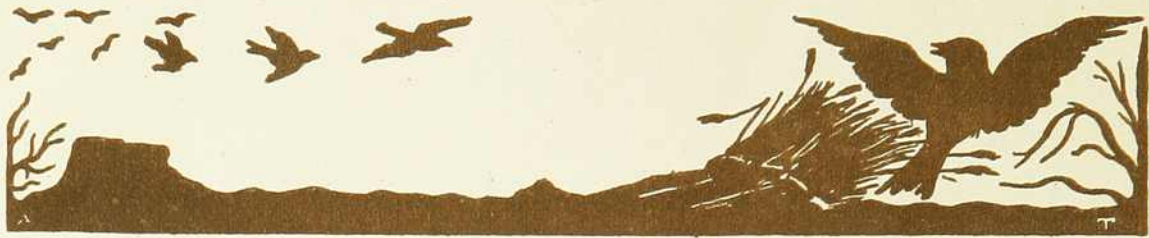

- Татачка, дай нам пшаніцы!
- Нашто яна вам?
- Птушак карміць!—закрычалі ўсе трое.
- Глядзеце, каб самі к
вясье галоднымі ня былі!—
нібыта злосна адказаў бацька
і прынёс ім сноп неабмало-
чанай пшаніцы.
- Няхай самі малоцяць!

Усьцешыліся дзеці, схапілі сноп, дый пабеглі.
Знайшлі палку, уткнулі яе ў сьнег перад вакном,
на палку—сноп, нібы венік, узьдзелі і пайшлі ў
хату.

Паселі ціхенька дзеці ля вакна і глядзяць, што з гэтага будзе.

Прайшло некалькі хвілін. Каля снапа пачалі круціцца вераб'і. Яны падляталі ўсё бліжэй ды бліжэй, моцна ціўкалі, але сесьці на сноп ба-яліся. Нарэшце найсьмялейшы верабейка, што стукаў у ваконца, падляцеў бліжэй і дзюбнуў пшанічнае зернятка, адляцеў у бок, праглынуў зернятка і давай весела ціўкаць, склікаючы сваіх сяброў на багаты стол.

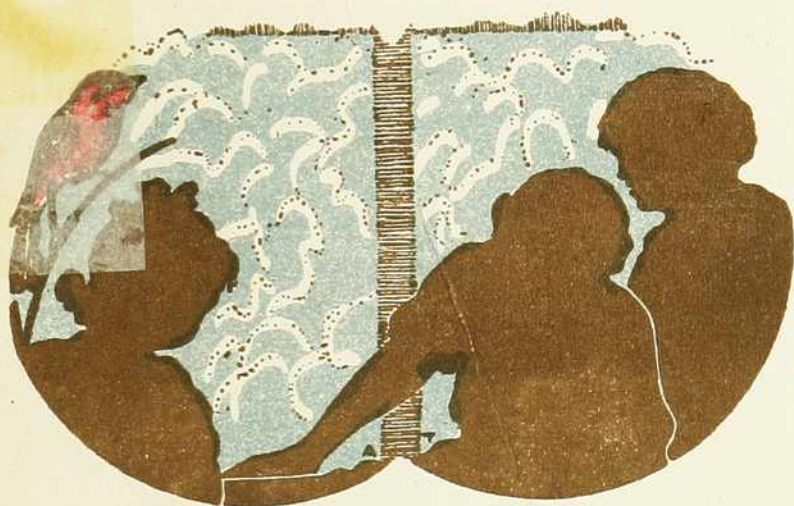
Зьяцеліся ўсе птушкі ў гэтую сталоўку і пачалі дзяўбсьці пшанічныя зерняткі. А пад'еўшы, запелі вясёлыя песенькі, якія хто мог.

„Ціў-ціў, буду жыў!“ — радасна ціўкалі верабейчыкі.

„Фюйт-фію, ужо жыву!“ — сьвісталі сьнігіры, сінічкі і розныя дробныя птушачкі.

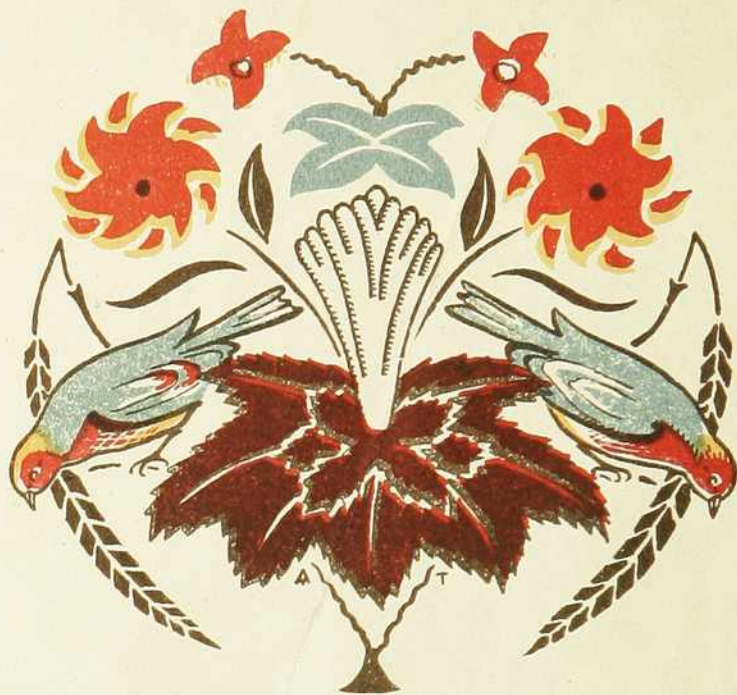
Дзеці адчынілі фортку і слухалі птушыныя сьпевы.

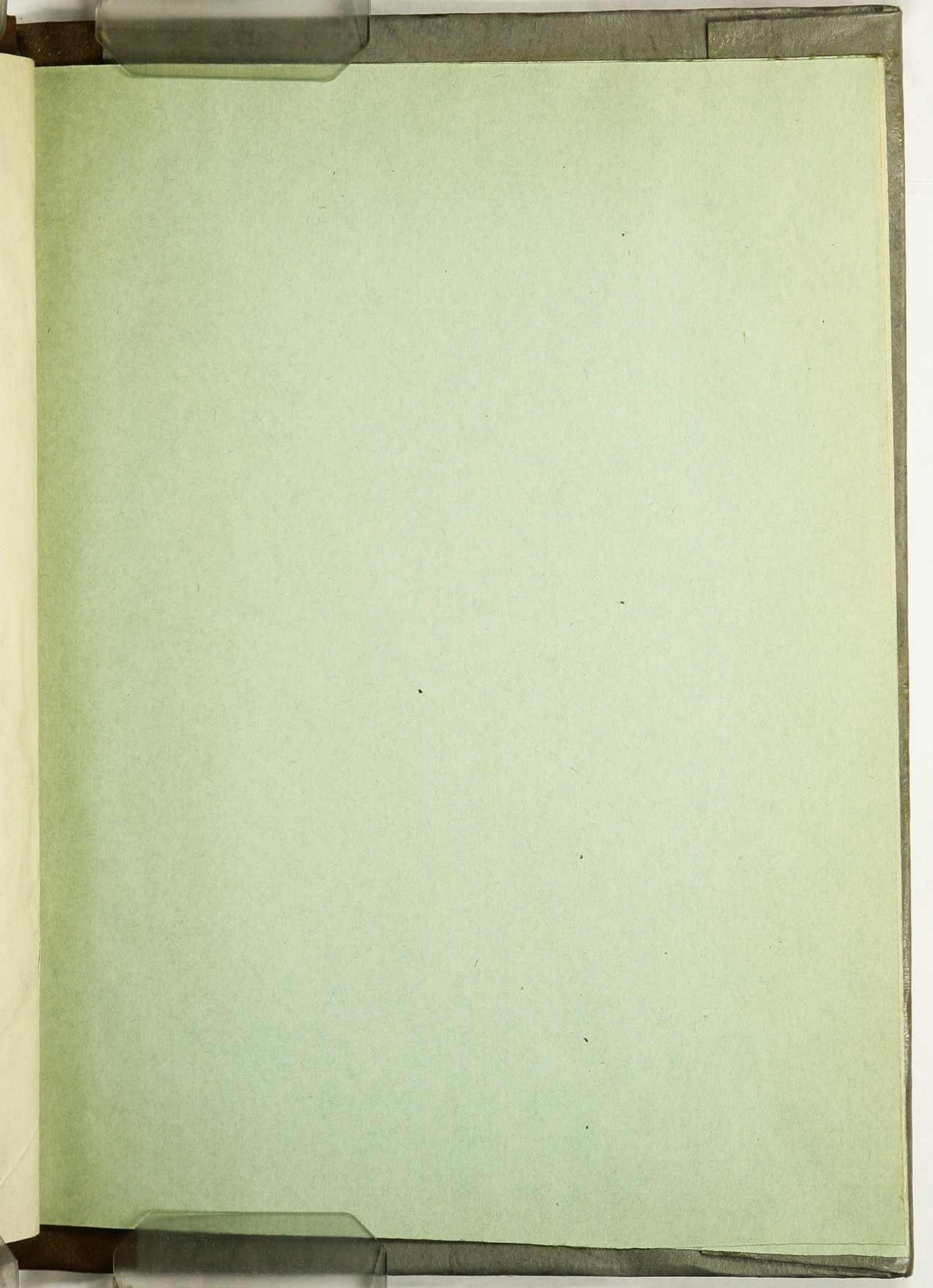
З тэй пары дзеці кожны вечар зьнімалі сноп і ўносілі яго ў сенцы, каб не замяло сьнегам, а раніцай уздзявалі яго на палку і абсыпалі зерняткамі, крошкамі хлеба, кашай. Усё гэта елі галодныя птушачкі і песенькамі дзякавалі сваіх дабрадзеяў.

1934 = К

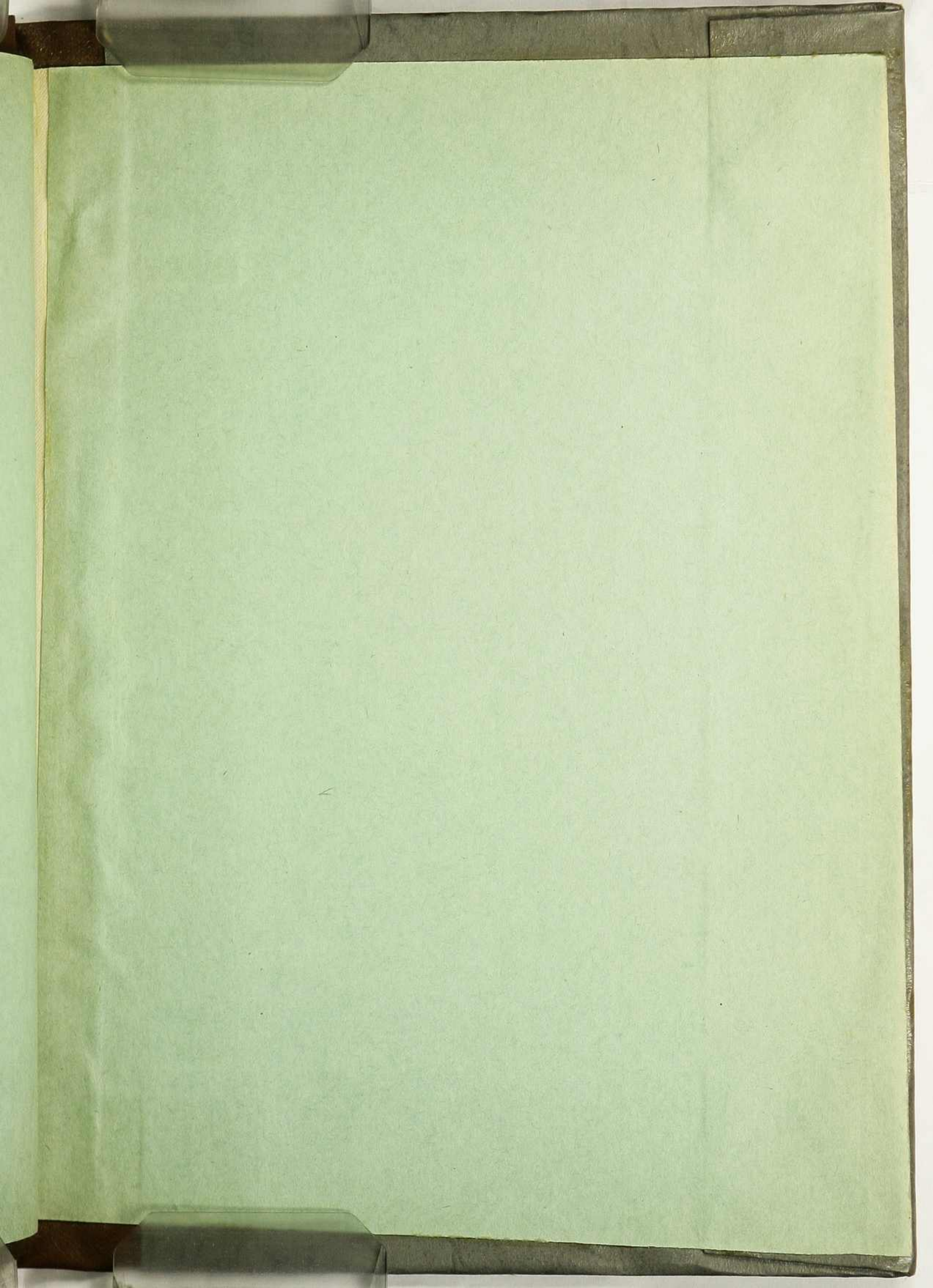
ЦАНА 45 КАП.

Бен. адисел
Астамаг.

Бен. адисел
1994 г.

80000003075650